

1. KAPITOLA – NAROZENINOVÝ SILVESTR

Tik tak, tik tak. Vteřinová ručička na nástěnných hodinách obíhala pořád dokola a ta minutová se pomalu blížila ke dvanáctce, jejich tikání teď byl jediný zvuk, který se rozléhal prázdným bytem. Za pár minut odbije půlnoc a začne Nový rok. Všude si budou lidé připíjet a přát hodně štěstí do nového roku, jak to o Silvestra bývá.

Stejně jako ostatní i Ema seděla ve svém křesle a s připravenou sklenkou šampaňského čekala na půlnoc. Pro ni to ale nebyl jenom začátek nového roku, ale také její narozeniny. Dokázala si tedy živě představit, jak se asi cítí ti, kdo se například narodili na Štědrý den. Byla na tom podobně. Všichni si přáli do nového roku a málokdo si vzpomněl, že má narozeniny. Za pár minut jí dokonce bude pětadvacet a ona to oslaví sama se sebou.

V duchu odpočítávala poslední vteřiny roku a pozvedla sklenku. Za oknem vybuchovaly barevné ohňostroje a zvenčí byly slyšet hlasy plné veselí. „Všechno nejlepší k narozeninám“, popřála si a napila se šampaňského. Vychutnávala si jeho chuť v ústech a usoudila, že vybrala dobře. Už si chtěla nalít další skleničku, když jí zazvonil telefon. Předem už věděla, kdo volá, ani se neobtěžovala podívat na display a zvedla příchozí hovor.

„Ahoj mami.“

„Ahoj zlatíčko, všechno nejlepší do nového roku a hlavně všechno nejlepší k tvým narozeninám.“

„Děkuju, máte se dobře?“

„Jistě drahoušku a co ty, jsi s kamarády, bavíš se?“

„Ano mami, jsem v pohodě, vážně. Musím končit. Pozdravuj všechny.“ Ukončila Ema hovor dřív, než se mohla vyptávat dál a zjistila by, že je její dcera dokonalá lhářka.

Ema sice lhala, ale říkala si, že to bylo pro dobrou věc a to se snad dá odpustit. Nechtěla, aby si o ní matka dělala starosti. I když se zrovna teď cítila sama víc než kdy jindy. Do klína jí skočil její úžasný britský modrý kocour, kterého pojmenovala Merlin, podle slavného čaroděje z anglických artušovských legend. Merlin se jí v klíně stočil do klubička a spokojeně vrněl, když ho Ema drbala za ušima. Pořádila si ho před dvěma lety, když se odstěhovala od rodičů, aby nebyla úplně sama. První dny to bylo skvělé, konečně odešla od rodičů, pryč od otcových komentářů, jenže po pár dnech se začala cítit podivně smutně a osaměle. Nikdy vlastně nebyla takhle sama. Tak si pořídila kočku a později si dala i inzerát na spolubydlící, kterou se nakonec stala její kamarádka ze školy. Z roztomilého koťátka se stal pořádný mohutný kocour a její věrný společník ve chvílích samoty.

Na chvíli ho přestala drbat, aby si mohla dolít sklenku. Bez spolubydlící, se kterou tu bydlela ty dva roky co tu je, byt působil prázdným, tichým a až moc klidným dojmem, večer i trochu strašidelným, takže Ema vnímala každičký zvuk.

Emina kamarádka a zároveň spolubydlící Sára byla živel. Na první pohled to prozrazovaly její ohnivé vlasy. Byla o něco vyšší zrzka s postavou modelky. Všude jí bylo plno. Teď zrovna řádila s pár kamarády někde na horách. Byla prostě velmi společenský typ. Kdyby tu byla, určitě by vymyslela něco, čím by Emu rozesmála a zlepšila jí náladu.

Ema byla jejím úplným opakem. Její tmavě hnědé vlasy byly skoro černé a se svou výškou, necelými sto šedesáti centimetry, by jako modelka zcela jistě neobstála. A i když se skoro pořád smála, propadala občas chmurným myšlenkám. Nejdůležitějším rozdílem potom bylo to, že Ema moc do společnosti nechodila. Občas si zašla do kina nebo do divadla, ale nikdy by nemohla být středem pozornosti jako Sára, to by snad ani nepřezila, ale stejně jí to občas trochu záviděla. Přesto všechno si byly blízké jako sestry.

Sára je jedináček, zato Ema má bratra, o dvě minuty mladšího. S Filipem si jako dvojčata většinou jsou hodně blízcí. Stejně jako Sára byl někde s kamarády na horách a pozítří budou mít den jenom pro sebe a budou slavit. Tušila, že mu mamka volala hned potom, co domluvila s ní. No a potom co spolu dotelefonují, zavolá Filip zase jí. Taková je jejich tradice. Jen na to pomyslela a už jí zvonil telefon. Volal samozřejmě Filip. Byl to takový jejich rituál, od doby kdy byli malí, a přáli si přesně o půlnoci, uplynulo už pár let a teď si vždy popřejí po telefonu, když nejsou spolu.

„Čus ségra, tak jak je? Je to hrozný slavit narožky v tak významnej den.“

Zněl vesele a skoro by na něm nepoznala, že něco pil. Skoro nikdy na něm nepoznala, že něco pil, pokud ovšem nepřebíral a nebyl opravdu opilý. V pozadí potom Ema slyšela hluk okolní oslavy.

„No jo, ale ty si to stejně užiješ jako vždycky.“

„To si piš, že jo, na mail jsem ti poslal pár fotek, ale co ty. Jsi v pohodě?“

„V pohodě, vážně, neskutečně se s Merlinem bavíme.“

Jenom to dořekla, uvědomila si, že brácha jí to neuvěří. Ani sama sobě nezněla zrovna přesvědčivě, když to říkala.

„Dobře, budu předstírat, že ti věřím. Tak všechno nejlepší.“

„Tobě taky, těším se, až se uvidíme.“

„Já též, tak se měj.“

„Ahoj zítra.“

Rozloučila se s bratrem a odložila telefon. Dneska už ho potřebovat nebude.

Přešla k oknu a pozorovala ještě pár zbývajících ohňostrojů, které vybuchovaly všude venku. Na nebi se střídaly nejrůznější barvy a ozařovaly jinak temnou oblohu. Byla to úžasná podívaná, kterou měla Ema odmalička moc ráda. Sama si ale troufala akorát tak zapálit prskavku. Takovouhle podívanou by totiž měli dělat jenom odborníci, kteří z toho dokážou udělat působivý zážitek. Ona sama byla ráda, že zvládne alespoň tu prskavku.

Nakonec i ohňostroje skončily. Na hodinách svítila jedna hodina ráno. Ema už byla docela unavená, a zatímco všude jinde zábava ještě pokračovala, ona šla spát. Čím dřív usne, tím dřív bude další den. Dlouho nemohla usnout, převalovala se a jenom nad něčím neustále přemýšlela.